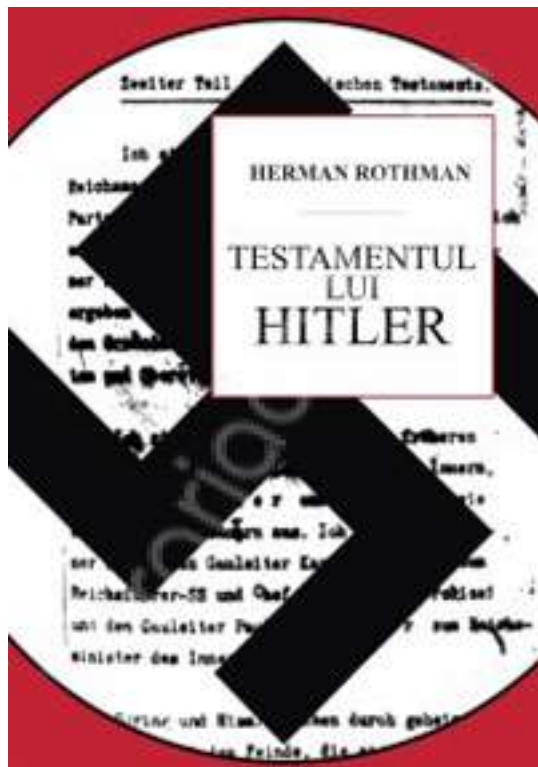

O carte mărturie a unui tânăr evreu care a luat parte la scrierea istoriei la sfârșitul celui de-al doilea Război Mondial

Imaginați-vă că porniți la un drum lung cu trenul. Un alt pasager intră în compartiment, își așează bagajul și ocupă loc pe bancheta de vis-à-vis. Zâmbește, e politicos și schimbăți câteva cuvinte. Trenul pornește, iar cele câteva cuvinte se transformă într-o poveste.

Timpul trece întotdeauna mai ușor atunci când ascuți pe cineva istorisind o poveste interesantă, iar felul în care Herman Rothman își spune povestea este captivant. Pentru că Testamentul lui Hitler, în ciuda titlului, este povestea de viață a acestui om. Fiind unul dintre copiii evrei care au reușit să părăsească Germania înainte ca nebunia nazismului să ia amploare, cu ajutorul unui program prin care Marea Britanie și-a deschis granițele pentru a primi 10,000 de copiii evrei, denumit operațiunea Kindertransport, Herman Rothman este unul dintre puținii care au primit șansa la viață, oricum ar fi fost ea. Pentru că datorită optimismului incurabil – care reiese din felul de a povesti al acestui bărbat – niciun loc și nicio situație nu i se par prea greu de suportat, n-are nimic de comentat sau de criticat și compania tuturor i se pare cel puțin agreabilă, în multe cazuri de-a dreptul încântătoare.

Îndrăzneț, inteligent și capabil, el deține forța necesară de a-și influența destinul în loc să se lase pur și simplu purtat de valuri, și ajunge să se înroleze în forțele armate britanice. Una din misiunile cu adevărat importante pe care le primește este însărcinarea incredibilă de a traduce testamentul politic al lui Hitler, la câteva ore după ce acesta a fost descoperit în captușeala

hainei unui gardian. Mai târziu ajunge să lucreze pentru serviciul de Contrainformații, fiind încadrat în grupul de ofițeri anchetatori, și este prezent la Auschwitz când încep interogatoriile ofițerilor naziști care au participat la odioasele crime săvârșite în numele unui ideal "bolnav". La câțiva ani după ce a fost lăsat la vatră, în 1963, Rothman se oferă să depună mărturie la procesul Auschwitz, aducând ca probă o copie a jurnalului lui Perry Broad în care erau descrise atrocitățile de la Auschwitz.

Toate aceste întâmplări, împreună cu multe altele mai personale, sunt povestite cu o oarecare detașare. Poate acesta este și motivul pentru care ai impresia că ascuți un străin povestindu-și viața. Ți se pare că Rothman nu intră prea mult în detalii de teamă să nu plictisească, să nu trezească dezgust sau antipatie, păstrând un un ton neutru-politicos-prietenos. Rămâi cu impresia că îți arată lucrurile doar la suprafață, nu analizează nimic și rareori își exprimă părerea. Prezintă întâmplări și personaje de parcă ți-ar arăta fotografii, fără să le dea viață.

În ciuda acestor mici neajunsuri, trenul ajunge la destinație, iar povestea ia sfârșit. Buimac, te trezești și îți dai seama că nu a existat niciun tren. Îți dai seama că ai citit o carte-mărturie care ți-a lăsat impresia profundă că ai căpătat o nouă perspectivă asupra unor lucruri atât de des discutate încât tind să devină banale.

Plusuri: cartea este ca o lecție de optimism, o poveste care-ți permite să tragi cu ochiul în culisele istoriei.

Minusuri: lipsa detaliilor și a descrierilor care ar putea crea o imagine vizuală, lipsa de profunzime care face să se piardă din gravitatea întâmplărilor.

Recomandare: celor aflați în căutarea unei lecturii ușoare și captivante, pasionați de evenimentele care au avut loc în timpul celui de-al doilea război mondial.

Scris de Andrea Balint

SURSA: Bookblog.ro